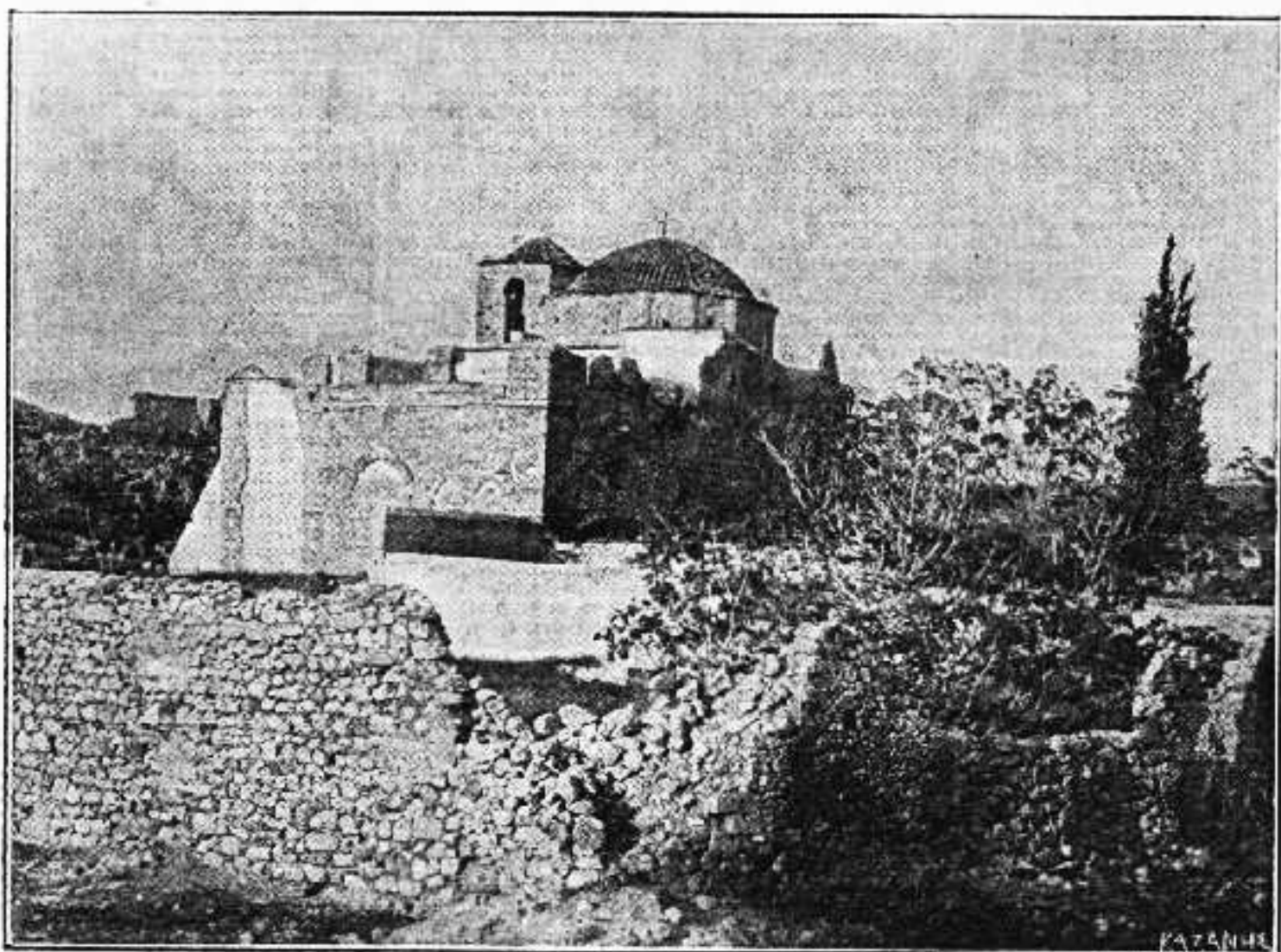

ἀπεσύροντο εἰς ἑτέραν μονὴν κειμένην μεταξύ τῶν βράχων γειτονικοῦ ὄρους.

Ἐνεκα τῶν δεινῶν τούτων, ὅταν ὁ πατριάρχης Γαβριὴλ (1702—1707) ἔθηκε τὰς μονὰς τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν, βλέπομεν ὅτι διетήρησε τὰ ἐαυτῆς προνόμια οὐχὶ ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπιφανεστάτη πασῶν μονῶν τοῦ Δαφνίου, ἀλλ' ἑτέρα πολλῶ ἀσημοτέρα ἐκείνης, ἡ τῆς Πεντέλης, ἣν ἡ μεσόγειος θέσις αὐτῆς ἠσφάλιζεν ἀπὸ τῶν πειρατικῶν ἐπιδρομῶν. Περὶ τὰ τέλη ὁμῶς τῆς III'

Η ΜΟΝΗ ΔΑΦΝΙΟΥ ΠΡΟ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΠΙΣΚΕΥΩΝ

ἐκατονταετηρίδος φαίνεται ὅτι ἡ μονὴ ἀνέλαβεν ὅπως οὖν ἐκ τῶν δεινῶν αὐτῆς, ἐκ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης γνωρίζομεν δύο ἡγουμένους τῆς μονῆς Δαφνίου, τὸν Ἀνανίαν (1764) καὶ τὸν Παρθένιον (1788 καὶ 1790).

Χάρis εἰς τὴν θέσιν καὶ τὰ ἰσχυρὰ αὐτῆς τείχη ἡ μονὴ Δαφνίου ἐκέκτητο ἀξίαν λόγου στρατηγικὴν σημασίαν. Οὕτω κατὰ τὸ 1770 ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον εἰς τὸν μητροπολίτην Ἀθηνῶν Βαρθολομαῖον καταδιωκόμενον ὑπὸ τῶν Τούρκων, κατὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἀδυνατοῦντες, κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ Τούρκοι διὰ τὸ ὀχυρὸν τῆς